د شپېلۍ

مینه (مه ینه)

په کچه ګړۍ کې

لیکوال:
ډاکتر مهندس حشمت الله «اتمر»
میاشت – غویی / کال -۱۴۰۳

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکي پوهه:

سرلیک: د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې
لیکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
ایډېټور:
د پښتنۍ دیزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ,, اتمر ،،
خپرندوی:
چاپشمېر:
چاپ نېټه: میاشت غویی / کال ۱۴۰۳
ګرځنده اړیکه: ۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸+
برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له لیکوال او خپرندوی سره خوندي دي، بې اخځ ښوونې ترې د ګټې اخیستنې اجازه نه شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړليک

سرليک **چوپړی**

پخښتی.. ۱

بسم الله الرحمن الرحيم ۲

ليکي پوهه:... ۳

لړليک ٤

ننتوزې ٥

د يادښتونو له پاره:.. ۷

نا انډوله (ناول، کېسه يا داستان) ۸

د چاپ شويو کتابونو لېست.. ۷۲

د کار لاندې کتابونو لېست ۷٥

د امکان او وخت په صورت کې.. ۷٦

د پخښتی ځت ۷۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننتوزې

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إجْلَالًا لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إلَهَ إلَّا اللَّهُ خُضُوعاً لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍوَآلِهِ .

بې پايه ستاينه او بې حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چې د وجود مانۍ او کاينات يې د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د ټولې نړۍ موجوديت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسېدو جوهر په يوه والي کې د اعتراف، تباهۍ او بې وسۍ يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

ګرانو لوستونکو!

دا ځل مې و غوښتل چې يو بل حقيقی داستان (ناول) و ليکم کوم چې کيسه يې را ته زما ګران ملګري (ج ح) کړی ده، زما د کتابونو مېنه وال يوازې انجينران نه دي او نه بايد اوسي، نو ځکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کې توپير راوړم چې د هرې ځانګې مېنه وال په کې ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړې چې ليکنې مې توپير و لري او هم به مې مينه وال ډېر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکه ربه!

زموږ له پاره خپله لاره بې ستونزې کړه، تر څو موږ له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. زموږ سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخښه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپېڅلو بنده ګانو څخه مو و بولې.

یادونه:

د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هیله کیږي چې خپلې غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره زما سره شریکې کړئ.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت

ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپیلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې

....

د یادښتونو له پاره:

۱- ....

۲- ....

۳- ....

۴- ....

۵- ....

۶- ....

۷- ....

۸- ....

۹- ....

۱۰- ....

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

نا انډوله (ناول، کېسه یا داستان)

د ۱۹۹۷ میلادي کال و، د افغانستان ډېری خلک د مجاهېدینو خپل منځي جګړوله کبله، هیواد پرېښو دو ته اړ شوو، جګړې به ورځ تر بلې زور اخیست، بی ګناه اولس په منځ کې سوځېده او له مېنځه ته، د هرې ژبې هیواد وال له هرګوډ نه د ګاونډیو هیوادونو ته د تګ پلانونه جوړول او هلته به د هجرت په موخه تلل.

د افغان اولس، خلک له یوې خوا یې لږې زدکړې درلودې او له بله خوا د بهرنۍ ژبې د پوهې کچه یې هم خورا لږه وه. په هیواد کې تخنیکي او مسلکي ښونځي هم لږ او یا هم د مجاهېدو په خپل منځي جګړو کې له منځه تللي، کتابتونونه یې هم لوټ شوي او یا هم سوځېدلی و.

کار موندنه د افغانانو له پاره په بل هیواد کې خورا ګران کار دی، مخصوصاً، زمونږ په ګاونډیو هیوادونو کې، کوم چې یې ښه اقتصاد نه درلود او اقتصادي حالات یې تر مونږ ښه نه و، دا هیوادونه یوازې یو توپیر درلود کوم چې په ګاونډیو هیوادونو کې امنیت ښه و.

په هغې وخت کې زمونږ د ګاونډیانو پیسې د افغانۍ په پرتله ډېره او چته وه، خصوصاً د پاکستان هیواد چې زر روپې یې تقریباً دولس لکه افغانۍ کېدې.
هر چا به کوښښ کوه چې له خاورې و وځي او ګاونډ ملکونو ته لاړ شي، د هغوي دوی هدفونه وو:
۱. د شخړې او کورنۍ جګړو نه تېښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲. د کار موندنه، نورو اروپايي هیوادو او امریکا ته تګ

په همدې توګه، زمونږ تر دوو میلیونو ډېر هیوادوال (مهاجرین) په ګاونډیو ملکونو او خاصتاً پاکستان هیواد کې شپې سبا کولې او تر اوسه هم هلته د مهاجرو په توګه کار او ژوند کوي.

زمونږ هیوادوال او مهاجرین،د پاکستان هیواد په بېلابېلو ښارونو کې اوسېدل، مګر ډېري يې د پېښور ښار په کمپونو کې چې د ملګرو ملتونو په مالي مرستو او یا هم د ځینو جهادی تنظیمونو په ذریعه جوړ شوي وو، خپل ژوند تېراو.

د هغو جملې نه د ناصر باغ، کچه ګړۍ، شمشتو او نورو کمپونو نو مونه اخیستی او یادوی شو.

د پاس یاد شویو کمپونو د جملې څخه یو يې هم د کچه ګړۍ کمپ و، څرنګه چې د نوم څخه يې ښکاري، دا کمپ د اوسېدو له پاره مناسب نه و، مګر د افغانانو له پاره چې خپل هیواد يې د کورنۍ جګړو له کبله پریښی و، بله لاره نه درلوده، دا کمپ د یو ډاګ په شان و، ونې او شینوالی يې هم لږ و، په دې کمپ کې کومه، کومه ونه او یا د اغزو بوټي تر سترګو کېدل چې هغه هم خورا لږ و،

افغانان مجبور ول، د راشن (کوپون یا د ملګرو ملتونو مرستو) تر څنګ کار وکړي، تر څو ځان او کورنۍ ته نفقه برابره، ختېنه کورګۍ جوړکړي تر څو چې خیمې د ژوند نه ځان وژغوري او پاکستان هیواد د دوبي لوړی تودوخي نه ځان او خپله کورنۍ وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی به مجبوره ول، تر ناوخته او ډېر شاقه کارونه وکړي، کوم یې
چې په خپل هیواد کې نه و کړي.
دا هغه ستونزې وې، چې افغان ډیری مهاجر به ور سره لاس او ګرېوان
و.
د دې کمپ ته مخامخ، د سړک نه بلې خوا پاکستان هیواد د پولیسو
ښارګوټی و، چې په اساسي توګه د معمارۍ او ښار جوړونې نقشو په
پام کې نیولو سره جوړ شوی و، د هوساینې ټول امکانات یې درلود او
خورا زرغون (شین) و، دا ښکلې سیمه د پولیس کالوني په نوم مشهوره
وه.

څرنګه چې و ویل شو، د کچه ګړۍ کمپ ډیر سپېره او د ژوند هیڅ
آسانتیاوي یې نه درلودي، مګر ژوند په دې کمپ کې د مجبوریت په
اساس و، په یاد شوي کمپ کې ډېری افغانان پښتانه (٩٥٪) او ٥٪ یې
د نور ژبو یا قامونو لکه :
تاجک، ازبک، بلوچ او نورو افغانانو په کې ژوند کاوه، په دې کمپ
کې یو ځوان الک د خپلې کورنۍ سره اوسېده، چې نوم یې مسافر او
تازه له افغانستان څخه مهاجر شوي و.
مسافر به د ورځې کار کاوه او مازیګر ناوخته به د کمکیو ځوانانو د
کریکټ لوبو ډګر ته ته، چېرته چې نور افغان کریکټ مینه وال تلل.
ده او نور خلک به د کریکټ او والیبال لوبو ځای ته را غونډېدل او په
مینه به یې د لوبو څار(سیل) کاوه.
د پېښور ښار هوا د افغانستان په پرتله، ډېره توده وه. ده به په سختۍ
سره کار کاوه، ګټه یې هم چندان ښه نه وه، خو مجبور و د راشن تر
خوا کار وکړي.
وخت تېرېده او دی هم ورځ په ورځ لویېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ده ته ښه صورت او ښایست ورکړی و، مګر اقتصادي ستونزه یې خورا ډېره وه.
د وطن حالت هم نا څرګندې لوري خوا روان و، څوک نه پوهېده چې سبا به څه وشي؟
مسافر به ورځ په ورځ دخپل کلي او هیواد سوچ کاوه او ویل به یې:

"داسې وخت به راشي چې زه بیا خپل هیواد ته لاړ شم، په خپلې پلارنۍ مېنې وګرځم او د هیواد دوستانو سره لوبې وکړم، خپل ښونځي ته لاړ شم او په پای کې یو تکړه ډاکتر یا انجینر شم، خپل هیواد او خلکوته مرسته وکړم".

د یوې خوا تودوخه او له بلې خوا له هیواده جلا والي به ورځ په ورځ په هغه نا سمه اغېزه کوله، او زړه به یې وروسته له کاره ډیر تنګېده ، مجبور و چې د وخت د تېرېدو له پاره د کریکټ او والیبال د لوبو ځای ته لاړ شي او خپله په کې هم برخه واخلي.

ژوند په همدا توګه تېرېده او د ده د زړه تنګوالی خورا ډېر شو. یوه د جمعې ورځ، چې هغه بازار ته تلی و، د کور له پاره یې سودا اخیسته، چې سترګې یې په یوې افغانۍ شپېلۍ و لګېدې.
مسافر شپېلۍ ته نږدې شو او ویې پوښتل:
دا شپېلۍ د ده ځای پیداوار ده اوکه چینایي ده.
پلورنکي و ویل:
نه!
دا د افغانستان نه یو مهاجر راوړې ده، ما ته یې راکړه چې هغه ته یې وپلورم.
مسافر پلورونکي ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي دا شپېلۍ وګورم؟
پلورونکي و ويل:
هو!
واخله!
مسافر شپېلۍ واخيسته، کته او پورته يې ورته وکتل، شپېلۍ خورا ښکلې وه.
بيايې يوه لنډه مصرع په کې و وهله:
پلورونکي ورته و ويل:
تا مخکې شپېلۍ وهلې ده؟
مسافرو ويل:
هو!
لږ، لږ.
پلورونکي ورته و ويل:
ته ډېره ښه شپېلۍ وهې!
بيا مسافر ورته و ويل:
بيه يې څو روپې (کلدارې) ده؟
پلورونکي و ويل:
دا اجازه يې ده او پای بيه يې را ته يوسلو پنځوس روپۍ (کلدارې) ويلې ده.
هغه جب ته لاس کړ او د جب ټولې پيسې يې شمار کړي، ټولې پيسې دري نه وي، روپې (کلدارې) شوې.
بيا يې پلورونکي ته و ويل:
زما سره ټولې پيسې ۹۳ روپۍ پاتې دي، په نورو پيسو باندې مې کور ته سودا واخيسته.
پلورونکي هغه ځوان ته وکتل او و يې پوښتل:
ځايی يې که مهاجر؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ویل:
مهاجر یم.
بیایې و پوښتل:
په کوم ځای کې شپې تېروې؟
ځوان و ویل:
په کمپ کې اوسېږم.
بیا یې و پوښتل:
یواځې یې او که کورنۍ دې هم درسره ده؟
هغه په ځواب کې و ویل:
له کورنۍ سره اوسېږم.
بیا یې زیاته کړه.
په کوم کمپ کې اوسېږې؟
ځوان و ویل:
د کچه ګړۍ په کمپ کې اوسېږم.
پلورونکې په خندا شو او ویې ویل:
ډېر ښه!
هلته زما ملګري هم شته،
زمرک خو به پېژنې؟
مسافر و ویل:
هغه ترکاڼ زمرک ښیې؟
پلورونکي و ویل:
هو!
هغه زما ملګری دی.
هغه کله ناکله په پور سودا اخلي او کله چې پیسې تر لاسه کړي، بیا زما پور راوړي.
مسافر و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

زه هم کولای شم چې تاته د شپېلۍ اتيا روپۍ در کړم او نورې پيسې به کله چې پيسې تر لاسه کړم، تا ته به يې راوړم.
پلورونکي و ويل:
سمه ده!
دا ده شپېلۍ در سره واخله!
کله چې پيسې دې لاس ته راغلې، ماته او يا هم زمرک ته يې ورکړه، ماته رسېږي.
مسافر شپېلۍ واخيسته، خپل پېڅ يې په شا کړ، د پلورنکي نه يې خدای پاماني واخيسته او د بازاره و وت.
هغه مخ په کور روان شو، يوه ګړی وروسته خپل ختين کور ته و رسېد.
پېڅ يې په کور کې کېښود او حمام ته د ننه شو.
کوزه يې را وخيسته، کومه چې له اوبو ډکه وه، اودس يې وکړ بيا جومات لوري ته روان شو.

د لمانځه وروسته، بېرته کورته ستون شو، شپېلۍ يې واخيسته او د واسکټ په جب کې يې کېښوده او د کور نه د باندې شو.
وړاندی لاړ او په لاره کې يې خپل ملګری وليد، هغه سره يې روغبړ وکړ له روغبړ نه وروسته يې هغه ته و ويل:
ما نن يوه شپېلۍ واخيسته کومه چې زمونږ يو هيواد وال له هيواده راوړی وه او د پلور له پاره يې، زمرک ملګري ته ورکړې وه.
زما هم شپېلۍ خوښه شوه او دهغه نه مې په پلور واخيسته.
ملګري يې و پوښتل:
څنګه يې پر تا باور وکړ؟
هغه و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له مانه ډېرې پوښتنې وکړې او له پوښتنې نه څرګنده شوه چې د کچه ګړۍ کمپ کې ژوند کوم او زمرک هم پېژنم.
بیا مې له جبه پیسې و ویستې، ومې شمېرلې، ټولې یې درې نوې روپۍ وې.
ما هغه ته و ویل چې:
اتیا روپۍ به یې اوس درکړم او نورې یې به وروسته درکړم.
خیر یوسي، هغه هم و منله او شپېلۍ مې ترې واخیسته، خدای مهربانه دی، کوم وخت چې پیسې مې لاس ته راغلې، هغه ته به یې و رکړم.
بیا ملګري یې ترې و پوښتل:
ته شپېلۍ وهلی شې؟
هغه و ویل:
هو!
بیا یې ملګري و ویل:
پیل کړه!
هغه په شپېلۍ وهلو پیل کړ.
ملګري یې و ویل:
بیشکه!
زنده باد!
زما در باندې یقیین نه راته.
ته خو په رښتیا ښه شپېلۍ وهې.
هغه و ویل:
ما په افغانستان کې هم شپېلۍ وهله
نو ځکه پرې پوهېږم.
بیا یې شپېلۍ بس کړه.
د جب نه یې دسمال و ویست او شپېلۍ یې پرې پاکه کړه او د واسکټ په بغل جب کې یې کېښوده او په خبرو اترو یې پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې روان ول، د هغه غره او د دې غره خبرې يې کولې.
هغوی د لوبو ډګر خوا ته روان ول کوم چې نږدې او شاو خوا يې پخوا د نارنجو ونې وې.
دا د نارنجو ونې د نه پالنې له کبله وچې شوې وې او د وخت په تېرېدو سره سيمه په تش ډاګ اوښتې وه.
افغان مهاجر هم د لوبو له پاره کوم ښه ځای نه درلود، ناچاره ول چې هلته لاړ شي او خپل وخت تېر کړی.
له يوې خوا د هوا تود والی، له بلې خوا بې کسي، مهاجرت، له هيواده جلا والی، بې کوري او بې کاري دا هغه ټول شيان ول چې زمونږ افغانان ور سره مخ ول.
دوی په خبرو بوخت ول چې د څو ځوانانو څنګ ته نږدې شول، هغوی په کرېکټ لوبو بوخت ول.
دوی ورته نږدې شول او سلام يې واچاوه.
لوبغاړو سلام ته يې عليکم او ويې ويل:
ستړی مه شي!
په خير راغلي!
راځي!
مونږ سره په لوبه کې برخه واخلي، زمونږ ملګري نن لږ دي.
د هغه ملګري و ويل:
سمه ده.
دا دی واسکټ می دلته کيږدم.
هغه واسکټ کيښود.
او ملګري ته يې و ويل:
راځه!
ته هم راشه!
ملګري يې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په کريکټ نه پوهېږم، څنګه لوبه وکړم؟
هغه ځواب ور کړ:
دا لوبه آسانه ده!
مونږ د هغوي سره د توپ په نيولو کې مرسته وکړو، هم به سپورت شي او هم به لږ وخت تېر شی.
هغه و منله.
خپل واسکټ يې له ځانه و يوست، د ملګري واسکټ تر خوايې کېښود او د لوبو ډګر ته ننوت.
ده به کله يوې او کله بلې خوا د توپ پسې منډې وهلې، بيا به يې توپ و نيو او بل کس ته به يې وا چاوه.
و خت تېر شو او هوا هم لږ تياره شوه، لوبغاړو پرېکړه وکړه چې لوبه ودروي.
هغوي لوبه ودروله او ټول هغه ځای ته روان شول، چې دهغوي جامې وې.
لوبو ډګر په دو ړو سپېره ول، خپل کالي يې وڅنډل، د لوبې وسايل يې سره واخيستل او خپلو کورونو لوري ته روان شول.
هغوی هم دواړو خپل واسکټونه واغوستل او د نورو سره يو ځای د کمپ لوري ته روان شول.
مسافر ډېر ستړی شوی و، ځکه توپ په سې يې ډېرې منډې و هلې وي.
هوا تياره کېده او لوبو ډګر هم کمپ ته نږدې کېدل.
د ماښام د لمانځه آذانونه تر غوږو کېده او دوی هم خپله چالاکي ډېره کړه، تر څو چې د جمعې وخت ته ځانونه ورسوي.
هغوی کمپ ته ورسېدل، چا چې اودس درلود، جومات ته د لمانځه له پاره ننوتل او چا چې اودس نه درلود خپلو کورونوته لاړل تر څو اودس بيا لمونځ وکړي.
مسافر هم خپل هستوګنځای ته ننوت تر څو اودس بيا، لمونځ وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ډېر ستړی و، ځکه چې نن يې ډېرې منډې وهلې وې او خورا تږی شوی هم و.
خور ته يې غږ کړ:
ته لږ چای دم کړه، زه به اودس بيا لمونځ وکړم.
خور يې ځواب ور کړ:
سمه ده وروره!
ته تر څو چې اودس او لمونځ کوې زه تاته چای دمه وم.
بيا مسافر و ويل:
خير يوسې خورې!
هغه ختينه کوزه واخيسته او له اوبو نه يې ډکه کړه.
بيا حمام ته ننوت، اودس يې وکړ، بيا ښېرې ته نږدې شو .
خپل څادر يې واخيست، اوار يې کړ او د ماښام لمونځ يې وکړ.
خور يې وليد چې مسافر لمونځ خلاص کړ، تازه شين چای يې ورته راوړ.
هغې مسافر ته په پياله کې چاي واچوه او ويې ويل:
خوږه در ته راوړم؟
مسافر و ويل:
هو!
لږ ګړه راوړه، ډېر تږی يم.
هغې ژر ګړه راوړه او مسافر په چای ښبلو پيل کړ.
د مسافر د کورنۍ نور غړي هم را ټول شول، لوی پوزی يې اوار کړل، ترټک يې پرې کيښودل او با لښتونه يې هم راوړل.
خور يې مسافر ته و ويل:
پاسه وروره!
پر ترټک کينه!
ته نن ډېر ستړی شوی يې، تا ډېرې منډې وهلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړ یې له ځایه پاڅېد او پر تړتک کیناست، خور یې بالښت واخیست او د هغه تر څټ یې کېښود.
وروړ یې مننه وکړه او ډېر خوشحاله شو.
څه وخت تېر شو، ماسخوتن شو.
د شپې ډوډۍ تیاره شوه، د لاس اوبه راوړل شوې، ټولو لاسونه پرېمنځل.
دستر خوان اوار شو او کتغ هم پرې کېښودل شو.
ټولو ډوډۍ ته پیل کړ.
ډوډۍ یې و خوړه او خوریې چای راوړ.
هغوي چای و څښه او مسافرهم د نن ورځې د کریکټ د لوبو کیسه پیل کړه.
ټولو ورته غوږ نیولی و.
بیا نارینه د ماسخوتن لمانځه ادا کولوله پاره جومات لوري ته روان شول.
لمونځ یې په جمع ادا، بیا وروسته کورته ستانه شول.
مسافر ډېر ستړی شوی و، خپل تړتک یې اوار کړ او بالښت یې سر ته کېښود، خپل څادر یې پر ځان وغوړاوه او ویده شو.
سهار وختي له خوبه ویښ شو او جومات خوا ته لاړ.
لمانځه نه وروسته ستون شو، بیا یې د سهار چای و څښه او له کوره د باندې شو.
وروسته خپل ملګري کور خوا ته روان شو چې دکار موندلو په هکله خبرې وکړي.
مسافر د ملګري کورته و رسېد.
دروازه یې و ټکوله؛
ملګری یې د باندې شو او هغه ته یې د کور راتګ بلنه ور کړه.
هغه و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه!
راځئ چې چکر و وهو او و ګورو، کوم کار پيدا کړو.
هغوی د سيمی هټيو خوا ته روان شول.
څه څنډ وروسته، هغوي د سيمې بازار ته و رسېدل او يوی څپرې لاندې د چای پلورلو هټی خوا ته کيناستل.
چايچي راغی او له هغوي نه يې پوښتنه وکړه:
شين چای راوړم که تور؟
مسافر و ويل:
شين چای.
بيا چايچي و پوښتل:
بوره راوړم که ګړه؟
مسافر خپل ملګري نه و پوښتل:
تا ته څه شی راوړی؟
ملګري يې و ويل:
ما ته توره ګړه.
بيا مسافر زياته کړه، ملګری ته می توره ګړه او ما ته لږ بوره راوړه.
چايچي و ويل:
سمه ده!
لږ څنډ وروسته چايچي چای راوړ او د دوی تر مخ يې کيښود.
دوی په پيالو کې چای واچاوه او په غورو يې پيل کړ.
کله به يې ويل:
راځه چې يوه کراچۍ پيدا او پر هغي باندې ميوه او يا هم ترکاري و پلورو.
ملګري يې و ويل:
دا خو ډير ښه سوچ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کوښښ وکړو چې يوه کراچۍ پيدا کړو، بيا به تصميم و نيسو چې، څه پرې خرڅ کړو.
ملګري يې و ويل:
زما يو بل ملګری هم په کراچۍ ګړه خرڅوي، زه به له هغه څخه پوښتنه وکړم چې، په څه کې ډېره ګټه ده.
مسافر و ويل:
سمه ده.
هغوی خبرې کولې او هم يې چای څښل.
د هغوی قصې خوږې لکه شکرې وې.
بيا د چايچي شاګرد راغی او له هغوي نه يې پوښتنه وکړه:
بل چای راوړم؟
د مسافر ملګری و ويل:
نه!
بس ده.
بيا هغوي خپلو نکلو ته دوام ور کړ.
وخت تېر او غرمه نږدی شوه، مسافر ګړۍ ته وکتل او ويې ويل:
اوه!
يولس بجې شوې.
د غرمې ډوډۍ وخت ورسېد.
ملګري يې و ويل:
هو!
راځه چې کور ته لاړ شو، په لاره کې به لږ يخ واخلو او کور ته به يې، يوسو.
هغوي له ځايه پا څېدل او کور خواته روان شول.
لومړی مسافر د ملګري کور ورسيد او هغه مسافر ته و ويل:
راځه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرمه له ما سره تېره کړه!
بیا مازیګر به لوبو ډګر ته یو ځای لاړ شو.
هغه و ویل:
مننه کوم.
زه په کور کې څه کار لرم، بیا به مازیګر خپله شپېلۍ واخلم او لوبو ډګر ته به لاړ شم.
ملګری یې و ویل:
سمه ده !
ستا خوښه!
مسافر خدای پاماني واخیسته او خپل کور خواته روان شو.
هغه کور ته د ننه شو او تر څپرې لاندې کیناست.
بیا یې خپل پلان شوي کار، سر ته ورسو.
مازیګر شو او مسافر هم خپله شپېلۍ واخیسته.
هغې ته یې وکتل او بیا یې د واسکټ په جب کې کېښوده او له کوره د باندې شو.
هغه لوبو ډګر خوا ته روان شو.

لومړی یې د والیبال ننداره وکړه بیا وروسته تر تیاره کېدو، مخ په پولیس کالوني، روان شو.
دا ځای خورا ښکلی او ډېر شین (زرغون) و.
هغه د سړک نه وا وښت، یوی پولې ته نږدې او تر ونې لاندې کیناست.
شپېلۍ یې له جبه و وېسته او په غږولو یې پیل کړ.
هغه ډېره ښه شپېلۍ وهله او په شپېلۍ کې به یې دا سندره ویله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

برو با یار بگو یار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد
گل نرگس خریدار تو آمد

برو با یار بگو چشم تو روشن
همان یار وفا دار تو آمد
همان یار وفا دار تو آمد

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل گل لاله زار وا وا دلبرجان

بیا ای یار که مجنون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم
خراب لعل میگون تو هستم

نمی بوسم لب پیمانه ای می
پرشان و جگر خون تو هستم

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

پرشان و جگر خون تو هستم

بيا که بريم به مزار ملا ممد جان
بيا که بريم به مزار ملا ممد جان

سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان

سر کوی بلند فرياد کردم
علی شير خدا را ياد کردم

علی شير خدا يا شاه مردان
دل نا شاد ما را شاد گردان

بيا که بريم به مزار ملا ممد جان
بيا که بريم به مزار ملا ممد جان

سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان
سيل گل لاله زار وا وا دلبرجان

علی شير خدا دردم دوا کو
مناجات مرا پيشی خدا کو

چراغ های روغنی نظر ته ميتم
به هر جا عاشقه دردش دوا کن

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

بیا که بریم به مزار ملا ممد جان
بیا که بریم به مزار ملا ممد جان

سیل ګل لاله زار وا وا دلبرجان
سیل ګل لاله زار وا وا دلبرجان

او کله به یې هم دا پښتو سندره غږوله، کومه چې د هیواد په هکله او حماسي سندره وه.

دا وطـــــن ودان وطـــــن
دا د لـــوي افـــغـــان وطـــن
دا په مـــونــګــه ګـــران وطـــن

خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

ستا په لوړو غرونوکې
شور دې په سیندونوکې
مینه یې په زړونوکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په لوړو غرونوکې
شور دې په سیندونوکې
مینه یې په زړونوکې
ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونږه ګران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

اوسي افغانان په کې
نسل قهرمان په کې
واړه سربازان په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپېلۍ مینه (مه ینه) په کچه ګړۍ کې

....

اوسي افغانان په کې
نسل قهرمان په کې
واړه سربازان په کې

ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره
ښکاري یې دغرو اوچت سرونه د اسمان سره
ننګ او د ایمان سره

دا وطن ودان وطن
دا د لوي افغان وطن
دا په مونګه ګران وطن
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري
خاوره د غیرت ده زلزلې لري طوفان لري
غرونو کی بازان لري

مسافر به تر ماښام ناوخته شپېلۍ وهله او یوازی به ناست و.
بیا به د کور خوا ته روان شو.
دا کار، ده ته عادت وګرځېد او هر ماښام به خپل ټاکلی ځای ته ته، ځکه چي داسې زرغون (شین) ځای په سیمه کې نه و.
هغه به کله ناکله پښتو لنډی او سندرې هم غږولې.
ښرګنده ده چی، د شپې له خوا غږ تر ډېرو لرې ځایونو، تر درې سوو مترونو نه هم لرې ځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا راز د هغه د شپېلۍ غږ تر پولیسو کورونو پورې هم ته او د نږدې ودانۍ خلکو هم کولای شو واوري.
یوه ورځ د یو لوی افسر لور د ودانۍ بالکن ته و وته او د شپېلۍ غږ یې تر غوږو شو.
هغه څو دکیکې (دقیقې) ودرېده او شپېلۍ ته یې غوږ ونیو.
د شپېلۍ غږ خورا په زړه پورې و.
هغې دې خوا او هغې خوا، وکتل او څوک یې تر سترګو نه شو.
څو دکیکې ودرېده بیا د شپېلۍ غږ بند شو.
هغې ګړۍ ته و کتل او وخت یې له ځانه سره بند کړ.
بیا بېرته کوټې ته د ننه شوه.
سبا ماښام بیا په هماغه ټاکلي (بند شوي) و خت و وته او د شپېلۍ غږ یې واورید.
ډېره خوشحاله شوه او د شپېلۍ و هلو تر پایه هلته ودرېده.
بله ورځ لږ وخته له کوټې و وته او د شپېلۍ وهلو منځ وخت یې و موند.
بیا به ورو ورو خپل وخت بدلاو او مخ کې به راوته تر څو چې د شپېلۍ وهلو پیل وخت یې و موند.

مسافربه هم په ټاکلی وخت راته، د شپېلۍ په وهلو به یې پیل کاوه، په خپل وخت به یې شپېلۍ ته د پای ټکی ایښود او کور ته به ته.
هغه نه پوهېده چې د شپېلۍ غږ تر هستوګنو کورنو پورې ځي.
مسافر عادت کړ چې، هر ماښام به هلته ځي.
د افسر لور هم په ټاکلي وخت له کوټې بالکن ته وته او د شپېلۍ غږ ته کیناسته، تر څو چې پای ته و رسېږی.
مسافر به کله نا کله چېرته ته او یا یې په وادونو کې ګډون کاوه، په داسې ماښام به نه توانېده چې هغه ځای ته لاړ شي او شپېلۍ و وهي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

....

مګر جلۍ به هر ماښام په ټاکلي وخت بالکن ته وته او د شپېلۍ وهلو انتظار به يې کاوه.
هغه ورو ورو د شپېلۍ په غږ مينه (مه ينه) شوه.
که چېرې کوم ځای ته به له کورنۍ سره تله، کوښښ به يې کاوه چې ځان ماښام ببېرته، کورته ورسوي تر څو د شپېلۍ وهلو غږ ورنه تېر نه شي.
کله به هم د دوستانو کور کې پاتې کېده، شپه به پرې ښه نه تېرېده او تر سهاره به يې د شپېلۍ د غږ سوچ کاوه.
يوه ورځ هغې له ځانه سره سوچ وکړ:
دا سړی به څوک وي؟
مګر هغه نه پوهېده چې شپېلۍ وهونکی، مسافر او افغان مهاجر دی.
ماښامی شپېلۍ وهل دوام پيدا کړ.
وخت به تېرېده.
يوه ورځ چې کورنۍ يې په کور کې نه وه، له ځانه سره يې تصميم و نيوه چې دا شپېلۍ وهونکی پيدا کړي او هغه د نږدې وګوري.
تر هغه پوښتنه وکړي چې دا شپېلۍ يې د چا نه زده کړې او ولې دلته شپېلۍ وهي؟
ستونزه يې څه ده؟
آيا مين (مه ين) شوی دی؟
د کوم ځای څخه دی؟
او داسې نورې پوښتنې يې په زړه کې تېرېدې.
لږ ځنډ وروسته يې تصميم و نيو چې يو لنډ ليک ورته واستوي او پوه شی.
يو څه يې په ليک کې وليکل، بيا لاندې کته شوه.
د خپلې خوررڼې کور خوا ته لاړه او دروازه يې و ټکوله.
د خوررڼي کوشني ورو، دروازه خلاصه کړه او سلام يې ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې سلام ته وعليکم و وايه او پوښتنه يې وکړه:
نازی په کور کې ده؟
هغه و ويل:
هو!
هغه په کور کې ده.
بيا جلۍ هغه ته و ويل:
هغې ته غږ کړه.
هغه و ويل:
سمه ده !
اوس دستي!
الک کورته د ننه شو او خپلې خور ته يې غږ کړ.
نازی دروازې ته راغله او له خورړنې سره يې روغبړ وکړ.
نازی هغې ته د کور ننوتو بلنه ورکړه.
دوی کور ته د ننه شوې، سم دلاسه جلۍ کاغذ و ويست او نازی ته يې و ويل:
دا کاغذ خپل ورور ته ورکړه، چی شپېلۍ وهونکي ته يې ورکړي.
نازی پوښتنه وکړه:
کوم شپېلۍ وهونکی؟
جلۍ زياته کړه، دلته کوم څوک هر ماښام شپېلۍ وهي.
نازی و ويل:
هو!
زه هم کله، کله د شپېلۍ غږ اورم.
په رښتيا چې هم ښه، خوږه او په زړه پورې شپېلۍ وهي.
بيا يې جلۍ ته و ويل:
مينه شوې خو به نه يې؟
جلۍ و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه!
یوازې غواړم چې و پوهېږم.
څوک او ولې شپېلۍ وهي.
نازی خپل ورور ته غږ او ورته یې و ویل:
دا کاغذ واخله، شپېلۍ وهونکی پیدا کړه او ورته یې ورکړه.
بیا جلۍ زیاته کړه.
ور ته و وایه ځواب یې ولیکه او سبا دا وخت به یې له تا نه واخلم.
الک و ویل:
سمه ده.
بیا خور یې و ویل:
دا موضوع له ځانه سره وساته او چاته به یې نه وایې.
الک و ویل:
سمه ده!
لیک یې واخیست او له کوره بهرشو.
ډېر وګرځېد تر څو شپېلۍ وهونکی ومومي کړي.
الک شپېلۍ وهونکی وموند او کاغذ یې ورته ورکړ.
الک بیرته کور ته روان شو.
شپېلۍ وهونکی کاغذ خلاص کړ.
تیاره وه،
لیک، ښه نه لوستل کېده.
له ځایه پاڅېد او یوې روښانه کوڅې ته نږدې شو، تر څراغ لاندې ودرید، تر څو لیک ولولي.
په لیک کې لیکل شوي و:
سلام وعلیکم!
کولای شم تا له نږدې و وینم؟
وروسته هغه لیک په جب کې کیښود او کور خوا ته روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته ورسید.
دشپې ډوډۍ یې و خوړه، وروسته یې لمونځ بیا ویده شو.
سهار شو.
ورځ د تل په څېر تېره شوه.
مازیګر شو،
بیا یې کاغذ را واخیست او د سوال په ځواب کې یې ولیکل:
هو!
ولې نه!
کوم ځای چې ته، ټاکې.
کاغذ یې جب ته کړ، شپېلۍ یې واخیسته، د تل په څېرې واسکت په جب کې کېښوده او له کوره و وت.
بیا د خپلې خوښې ځای لورې روان شو.
ځای ته ورسید.
ښپېلۍ یې له جبه و ویسته او په وهلو یې پیل کړ.
جلۍ چې د شپېلۍ غږ واورید، له کوره کته شوه او خپلې خورړنې (نازی) کورته لاړه.
ګوري چې د نازی ورور لوبې کوي.
هغه نږدې شوه او د نازی ورور ته یې په غوږ کې و ویل:
کولای شې چې هغه شپېلۍ وهنوکي څنګه لاړ شې؟
هغه و ویل:
هو!
ستونزه نشته.
بیا جلۍ و ویل:
لیک ترې واخله او هغه به نازی ته ورکړې.
بیا نازی به یې ماته راکړي.
الک و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده!
الک شپېلۍ وهونکي پسې او جلۍ کورته لاړه.
الک شپېلۍ و هونکي ته ورسيد او سلام يې ورکړ.
مسافر سلام ته وعليکم و ويل:
بيا يې کاغذ له جبه و ويست او الک ته يې ورکړ.
الک هم کاغذ واخيست او کور خواته روان شو.
الک کورته ورسېد.
د کور مخ ته، ملګرو يې انتظار کاوه.
بيا هغه خپلو ملګرو ته و ويل:
زه کور ته ځم او ژر بېرته راځم.
تاسو لوبې پيل کړئ.
کوشنيانو لوبه پيل کړه او الک کور ته د ننه شو.
نازی ته يې غږ کړ.
هغه په پخلنځی کې وه.
هغې و ويل:
دلته راشه!
پخلنځي ته!
هغه پخلنځی ته د ننه شو او کاغذ يې نازی ته ورکړ.
الک د کوره د باندی شو او ملګرو سره يې لوبې ته دوام ورکړ.
شپه تېره شوه او سهار شو.
نازی له کوره و وته او خوروڼې کورته لاړه.
ور يې وټکاوه.
خوروڼه يې دروازه خلاصه کړه او نازی ته يې د کور راتګ بلنه ورکړه.
نازی کور ته ننوته او اوسېدو (سالون) کوټې ته د ننه شوه، پر څوکۍ کېناسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوړړنې يې د شيدو چاى راوړ او نازى ته يې مخامخ پر ميز کېښود.
نازى مننه وکړه بيا لږ وروسته يې کاغذ هغې ته ورکړ.
هغې کاغذ خلاص او لوست.
هغه خوشحاله شوه.
نازى هم د شيدو چاى و څښه او کور ته لاړه.
جلۍ په سوچ کې وه،
څه وخت؟
کوم ځاى د ليدو له پاره وټاکي؟
څو ورځې تېرې شوې.
بيا جلۍ تصميم و نيو چې له الکه نظر واخلى او هغه مناسب ځاى د ليدو له پاره و ټاکي.
بيا يې بل ليک وليکه، هغې و غوښتل چې د نازى د ورور په ذريعه يې شپېلۍ وهونکي ته ورسوي.
ورځ په سختۍ تېره شوه او ماښام شو.
جلۍ ليک واخيست او د نازى کور ته روانه شوه،
هغه کور ته ورسيده، دروازه يې وټکوله.
نازى دروازه خلاصه کړه.
جلۍ ليک نازى ته ورکړ او ورته يې و ويل:
ورور ته دې ورکړه چې، شپېلۍ وهونکي ته يې ورسوي.
نازى هغې ته د کور د ننوتو بلنه ورکړه.
جلۍ و ويل:
مننه کوم.
اوس څه کار لرم، بيا به سبا راشم.
جلۍ خپل کور ته لاړه او نازى هم دروازه وتړله.
لږ وروسته د نازى ورور راغى، نازى ورته ليک ورکړ.
بيايې و ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا لیک شپېلۍ وهونکي ته ورسوه.
او ورته و وایه چې ځواب یې و لیکي.
هغه و ویل:
سمه ده!
الک روان شو، شپېلۍ وهونکي ته ورغي او لیک یې ورته وسپاره.
الک بېرته راغی.
مسافر لیک خلاص او ولوست.
بیا یې شپېلۍ په جب کې کېښوده او کور ته روان شو.
کورته ورسېد.
د شپې ډوډۍ یې وخوړه، د لمانځه نه وروسته خپل خوب ځای ته لاړ، سر یې پر بالښت کېښود او سوچونه یې پېل کړل.
کله به یې ویل:
وبه لیکم چی د هغې ونې لاندې، چېرته چې زه شپېلۍ وهم.
بیا به یې سوچ کاوه چې، هلته کومه ستونزه منځ ته را نه شي، ځکه چې هغه ځای د پولیسو هستوګنې (کالوني) ځای دی.
سهار شو.
شپه یې په سوچونو کې تېره کړه.
وروسته د سهار د چای څښلو څخه، له کوره و وت او سړک خواته لاړ تر څو یو مناسب او د پولیسو د هستوګن ځای نه لرې او د کچه ګړۍ کمپ ته نږدې، کوم روښانه ځای و مومي.
څو ساعته یې تېر کړل .
اخوا او دېخوا یې نظر اچوه تر څو لنډ ځای و مومي.
د روغتون د لیدو سره یې ښه سوچ ور په برخه شو.
په زړه کې ډېر خوشحاله او ویې ویل:
دا دی، خدای ښه ځای وښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چا پوښتنه وکړه، ورته به و وايم چې، دلته د رنځور پوښتنې له پاره راغلی يم.
دا د حضرت صبغت الله مجددی روغتون و.
مسافر روغتون ته د ننه شو او د روغتون په انګړ کې و ګرځېد، بيا وروسته د باندې او کورته لاړ.
د غرمې دوډۍ يې په خورا خوشحالۍ سره وخوړه او د ځپرې سيورى ته کيناست.
مازيګر شو، هوا هم مخ په تيارېدو او ماښام نږدې شو.
مسافر له کوره و وت او د خپل ماښامي ځاى لوري ته روان شو.
ټاکلى ځاى ته ورسېد او د پولې په سر کيناست.
کاغذ يې له جبه و ويست او ليکنه يې پيل کړه.
ويې ليکل:
زما له نظره، مناسب ځاى د ليدو له پاره د حضرت صبغت الله مجددی روغتون دی، کوم چې له ما او تا ليدو له پاره ډير مناسب ځاى دی.
دا ځاى ستاسو له کورونو نه لرې او ماته لږ څه نږدې دی.
او که ته، تر ما کوم غوره ځاى ټاکې، زه به هرو مرو درځم.
ليک يی په جب کې کېښود، شپېلۍ يې و وېسته او په وهلو(غږولو) يې پيل کړ.
جلۍ چې د شپېلۍ غږ واوريد، له کوره بهر شوه او د نازی کور خوا ته روانه شوه.
د نازی د کور مخې ته يې د هغې ورو وليد، کوم چې په لاس کې يې د چرګې هګۍ وې.
الک نږدې شو او جلۍ ته يې سلام ورکړ.
هغی سلام ته وعليکم و ويل:
بيا يې د نازی ورور ته و ويل:
کولاى شې چې د شپېلۍ وهونکي ځنګ ته لاړ شې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک و ویل:
هو!
اول به هګۍ کورته ورسوم بیا به لاړ شم.
جلۍ مننه وکړه او خپل کور ته روانه شوه.
الک هګۍ کورته یوړې او بېرته و وت.
الک د شپېلۍ وهونکې خوا ته لاړ.
هغه شپېلۍ وهونکی ولید.
سلام یې ورکړ،
مسافر ډېر خوشحاله شو، او سلام ته یې علیکم و ویل، بیا یې زیاته کړه چې:
دا لیک هغې جلۍ ته ورسوه.
هغه و ویل:
سمه ده!
رایې کړه!
مسافر لیک ورکړ.
الک لیک واخیست او کور خوا ته روان شو.
کورته ورسید او لیک یې نازی ته ورکړ.
شپه تېره شوه، سبا شو.
نازی د خوړړنې کور ته ورغله، په لاره کې جلۍ د نازی مخې ته راغله.
هغوی روغبړ وکړ، نازی لیک هغې جلۍ ته وسپاره، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او بېرته، کورته راغله.
جلۍ لیک ولوست، ډېره خوشحاله شوه.
د شپې یې خوب و نه کړ، سهار شو، بیا یې تر ماښامه انتظار وکړ.
تاکلی وخت په نږدې کېدو او د جلۍ زړه په رپېدو شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له کوره و وته، ریکشا کې کېناسته او روغتون خوایې حرکت وکړ.
لږ ځنډ وروسته هغه روغتون ته و رسېدړ او له ریکشا کته شوه.
دروازې نه، انګړ ته د ننه شوه او تر یوې ونې لاندې ودرېده.
په دې وخت کې، مسافر هم انګړ ته ننوت او د شاوخوا په لیدو یې پیل کړ.
ډیره سخته شپبه وه.
ځکه دوی یو بل نه پېژندل، نه هم په هغه وخت کې موبایل ټیلفون و، چې د هغه په وسیله یو بل پیدا کړي.
څه وخت تېر شو چې سترګې یې پر یوې ښکلې جلۍ ولګېدې.
داسې معلومېده چې د چا انتظار کوي.
مسافر څو دکیکې خپل ځای کې ودرید او د هغې په ننداره شو.
جرأت یې نه کاوه چې هغې ته نږدې او ترې پوښتنه وکړي .
هغه هم نه پوهېده، کوم څوک چې د هغې ننداره کوي، هماغه شپیلۍ وهونکی دی.
یو څه وخت تېر شو، په یاد یې راغی چې شپیلۍ له جبه وباسي او په لاس کې یې ونیسي.
که چیرې هماغه جلۍ وي، پوهیږي چه زه یم.
شپیلۍ یې له جبه و ویسته او په لاس کې یې ښکاره و نیوه.
په دې وخت کې د جلۍ، شپیلۍ ته پام شو،هغه پوه شوه چې دا هماغه شپیلۍ وهونکی الک دی.
هغه ته یې اشاره وکړه چې نږدی را شي
هغه نږدی شو او جلۍ ته یې سلام ور کړ.
هغې هم سلام ته وعلیکم و ویل .
مسافر د هغې مخې ته ودرید او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا غوښتل چې له ما سره وګورې؟
هغې و ویل:
هو!
ما غوښتل.
بیا مسافر و ویل:
اورم !
څه دې ویل؟
الک ډېر ښکلی و، خدای پاک ورته ښایست او ښه ځواني ورکړی وه، جلۍ د الک تر اغېزې لاندې راغله او زړه یې په ډبه هاري شو.
ژبه یې بنده، بنده شوه او ویې ویل:
د کوم ځای یې؟
هغه و ویل:
د افغانستانه راغلی یم.
هغې و ویل:
نوم دې څه دی؟
هغه و ویل:
مسافر!
بیا یې وپوښتل:
چېرې ژوند کوې؟
هغه و ویل:
په کمپ کې.
بیا یې و پوښتل:
په کوم کمپ کې؟
مسافر و ویل:
د کچه ګړۍ په کمپ کې.
مسافر هم د جلۍ تر اغېزی لاندې راغئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه هغه هم ښکلې او پښتنه پېغله وه.
بیا جلۍ و پوښتل:
څه کار اوبار کوې؟
هغه و ویل:
وزګاریم، کله ناکله په منډه یې کې مزدوري کوم، بیا مازیګر د لوبو ننداره ته ځم، ماښام راځم د ستاسو ودانیو ته څېرمه شپېلۍ وهم او خپل غم پرې لرې کوم.
جلۍ موسکۍ شوه او هغه ته یې و ویل:
ته ښکلې شپېلۍ وهې!
زه ستا د شپېلۍ د اوریده له پاره کوټې نه بالکن ته وځم، تر پایه یې اورم، کله چې ته شپېلۍ بنده کړې، بیا پوهېږم چې ته کور ته ځې.
ما سوچ کاوه چې ته پېښوری یې،
اوس پوه شوم چې ته مهاجر او افغانی یې.
په دې وخت کې ګڼه ګوڼه ډېره شوه او جلۍ له هلکه خدای پاماني واخیسته او د شفاخانې نه د باندې شوه.
جلۍ ریکشا ودروله، په هغې کې کیناسته او کور لوري ته روانه شوه.
الک په خپل ځای کې ولاړ و، هغې په سې یې کتل تر څوچې له دروازې و وته.
مسافر ډېر په سوچ کې شو، او په زړه کې یې و ویل:
عجیبه پېښه وه!
هیڅ نه پوهېږم!
بیا یې و ویل:
د پېښې نه، تېښته نشته!
څه چې د خدای رضا وي.
بیا له دروازې نه و وت او په پښو کور لوري ته روان شو.
جلۍ هم کورته ورسیده، زړه یې بی کراره و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار د شیدو چای خوړو نه وروسته خپلې خورړنې کورته ورغله، د هغه الک په هکله یې خپلې خورړنې ته کیسه وکړه او زیاته یې کړه: هغه ډېر ښه، جګ ځوان او ښکلی و، مګر هغه مهاجر دی، د کچه ګړۍ په کمپ کې، اوسېږی.

خورړنه یې په خندا شوه او ویې ویل:

شپېلۍ و هونکې دې خوښ شو؟

هغې و ویل:

هو!

بیا جلۍ و ویل:

ما سوچ کاوه چې هغه به زمونږ هیواد وال وي، هغه مهاجر و.

بیا خورړنې یې و وېل:

څنګه په سوچ کې شوې؟

لکه چې الک دې ډیر خوښ شو؟

هغی و ویل:

زه خو د هغه په شپېلۍ وهلو مینه شوې وم.

بیا خورړنی یې و ویل:

او س په هغه مېنه شوې؟

هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:

نه!

هیڅکله!

هغه یو مهاجر دی.

زه یوازی د هغه په شپېلۍ وهلومېنه شوې یم.

خورړنې یې و ویل:

وګورو!

بیا خورړنې یې غږ کړ:

څه سوچ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاى دې سوړ شو.
هله!
چاى دې و څښه!
هغې پياله واخيسته او سوړ چاى يې و څښه.
بيا له ځايه پاڅېده او خورړنې ته يې و ويل:
زه کور ته ځم.
خورړني يې هغه تر دروازې ورسوله، دروازه يې خلاص او دباندې شوه.
جلۍ کورته لاړه، هر ماښام به يې د شپېلۍ غږ په مينه اورېده او تر پايه به بالکن کې ناسته وه.
څه وخت تېر شو، د هغې په زړه کې د هلک مينه پېدا شوه، هغي به کوښښ کوه چې هغه له زړه وباسي، يوازې د شپېلۍ د غږ په اورېدو قناعت وکړي.
الک هم د جلۍ په اړه سوچ کول پيل کړ او له ځانه سره به يې ويل:
زه او هغه جلۍ!
هيڅ امکان نه لري.
مسافر د شپېلۍ وهلو ته دوام ور کړ.
ورو، ورو د هغه په زړه کې د جلۍ مينه پېدا شوه.
کوم وخت چې جلۍ د شپېلۍ غږ واورېد، زړه به يې په ډبه هاري شو، د هلک ځواني به ور په ياده شوه او له ځانه سره به يې وېل:
څومره ښه ځوان، څومره با ادبه، خپل رښتيا يې و ويل، او و نه يې غوښتل چې ما ته دروغ و وايي.
وخت تېر شو.
جلۍ و غوښتل چې بيا د هلک سره و وينی.
ليک يې وليکه، د خورړنی ورور ته يې ورکړ، چې شپېلۍ وهونکي ته يې ور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک هم لیک شپېلۍ وهونکي ته وسپاره.
مسافر لیک واخیست او ویې لوست.
بیا یې په پای کې ولیکل:
سمه ده !
ماښام!
همالته!
روغتون کې!
په انګړ کې!
تر ونې لاندې!
بیا یې لیک الک ته ورکړ او و یې ویل:
دا دی!
دا بیرته جلۍ ته ور کړه!
الک لیک واخیست او روان شو.
جلۍ په بالکن کې ناسته وه .
هغه د خوررړنی د ورور په انتظار کې وه چی کله به راشئ؟
الک له ورایه ځرګند شو.
هغه خوشحاله شوه او دروازې خوا ته لاړه.
مخکې تر دې چې هلک دروازه وټکوي، هغې ور پرانیست او ودریده.
الک ورسېد.
جلۍ اخوا دیخوا وکتل.
څوک نه ښکارېده!
الک ته یې و ویل:
راکړه!
الک، لیک ورکړ او روان شو.
جلی دروازه وتړله.
پخلنځي ته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک یې خلاص کړ او ویې لوست.
بیا یې بې اختیاره د الک څواب ښکل کړ؛
لیک یې خیرې کړ تر څو، بل څوک یې و نه ویني او د هغې په راز پوه نه شي.
سبا ماښام د وعدې سره سم، روغتون ته لاړه.
د روغتون انګړ ته د ننه شوه، سترګې یې په مسافر ولګېدې، زړه یې په ډبه هارو شو، مسافر هم تر ونې لاندې ولاړ و.
هغه هم د مسافر په زړه کې خوږه شوه.
بیا جلۍ مسافر ته نږدې شوه.
سلام یې ورکړ،
مسافر، دهغې سلام ته وعلیکم و ویل.
بیا د جلۍ، پو ښتنې پیل شوې.

څو کسه په کور کې اوسېږۍ؟
څو ورونه او خوېندې لرې؟
په افغانستان کې د کوم ځای یاست؟
روزګار مو په هیواد کې څنګه دی؟
....
او داسې نور.
مسافر به هم، ورته رښتیا ویل.
بیا جلۍ مسافر ته و ویل:
مننه کوم.
کله نا کله به دلته سره وینو!
مسافر و ویل:
سمه ده.
کومه ستونزه نه شته،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا جلۍ خدای پاماني واخیسته او کور ته روانه شوه.
مسافر هم لږ وخت وروسته کور خواته روان شو.
د دوی مینه به ورځ په ورځ ډېرېده او لیده کاته یې هم ډېرېدل.
دا لیده کاته به یې د هفتې په منځ کې و.
مینه یې خورا ډېره شوه.
جلۍ دې ته اړ شوه چې مسافر ته و وایې له هغې نه ریباري وکړي.
مسافر دا موضوع له خپلې مورې سره شریکه کړه.
مو ریې ور نه پوښتنه وکړه؟
دا جلۍ څوک ده؟
هغه و ویل:
پښتنه ده؟
بیایې و ویل:
د افغانستان د کوم ولایت نه ده؟
مسافر و ویل:
د افغانستانه، نه ده.
مور یې و پوښتل؟
د کوم ځای ده چې پښتنه ده خو د افغانستانه نه ده؟
هغه زیاته کړه،
موري!
هغه د پیښور پښتنه ده،
پوهیږې چې پښتون، غټ ټبر دی .
د انګریزو دسیسو له کبله یې پښتانه په دوې برخو و وېشل، تر څو خپلو موخو ته ورسیږي.
مور یې ویل:
هو!
مور به مې راته ویل؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې و پوښتل:
جلۍ چېرته اوسېږي؟
هغه و ویل:
په پولیس کالوني کې اوسېږي.
مور یې و پوښتل:
هغه څنګه، هلته اوسېږي؟
مسافر و ویل:
هغه د پېښاور د ښار د یو لوړ پوړي افسر لور ده.
مور یې و ویل:
ټوکې کوې او که رښتیا وایې؟
مسافر و ویل:
رښتیا وایم.
بیا مور یې و ویل:
دې سره څرنګه اشنا شوې؟
مسافر خپله کیسه د شپېلۍ وهلو نه پیل کړه.
مور یې حیرانه او هکه پکه شوه.
بیایې و ویل:
مونږ مهاجر یو او دوی میښت دي،
همدا راز مونږ بې وسوه او دوی شتمن خلک دي، پلار یې هم د پولیسو جګ پوړی افسر دی.
امکان نه لري!
بیا مور یې پوښتنه وکړه:
تا د خپل ژوند کیسه ور ته کړې ده؟
مسافر و ویل:
هو!
ما ورته ټوله رښتیا ویلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ژوند، کورنۍ، ورونو، خویندو، روزګار، په کمپ کې ژوند کول، ټول مې ورته رښتیا ویلي دي.
مور یې بیا په سوچ کې ډوبه شوه او ویې ویل:
څه وکړم؟
مسافر و ویل:
دا موضوع نن شپه د پلار سره مې شریکه کړه.
هغې و ویل:
سمه ده.
مسافر په سوچ کې له کوره و وت.
شپه شوه.
د مسافر پلار هم ستړی، ستو مانه کور ته راغی.
د شپې د ډوډۍ نه وروسته، هغې د مسافر پلار ته، ټوله کیسه وکړه.
د مسافر پلار هم هک پک پاتې شو.
د مسافر مور ته یې و ویل:
ټوکې کوې او که رښتیا وایې؟
هغې و ویل:
رښتیا وایم.
مسافر هیڅکله دروغ نه وایې.
د مسافر پلار و ویل:
څه و کړو؟
هغې و ویل:
اړینه ده چې د جلۍ کور ته ریباري لاړ شو.
بیا د مسافر پلار و ویل:
مونږ خو مهاجر او بې وسې خلک یو، څه هم د ولور له پاره نه لرو، دا کار به څنګه شي؟
د مسافر مور و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای مهربانه دی.
که چېرې هغوی و مني، زه به هيواد ته لاړه شم او پلارنی پاتې ځمکه
به و پلورم.
ته خو هسې هيواد ته تلی، نه شې.
ځکه چې دولت به دې بندي کړي.
د مسافر پلار و ويل:
هو!
سمه ده!
خدای وکړي!
بيا د مسافر پلار و ويل:
انتظار به وکړو چې مسافر راشي او د هغه نه د جلۍ د اوسيدو پته
واخلو.
لږ وخت تېر شو او مسافر کورته راغی.
پلار يې پرهغه غږ کړ:
دلته راشه!
هغه هم ژر ځېرې ته نږدی او سلام يې واچوه.
مور او پلار يې وعليکم و ويل.
پلار يې و ويل:
دلته کينه!
مسافر کيناست.
پلار يې د جلۍ په هکله و پوښتل؛
هغه هم رښتيا ځوابونه ورکړل.
بيا يې و ويل:
کله او څوکسه کولای شو د جلۍ کور ته لاړ شو؟
مسافر و ويل:
سبا به د جلۍ نه پوښتنه وکړم چې څه وايي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار يې و ويل :
سمه ده!
بيا هر څوک خپل د خوب ځايونو ته لاړل او بيده شول.
سهار شو بيا غرمه او وروسته ماښام شو، مسافر د جلۍ سره په ټاکلي ځای کې وليدل او ترې پوښتنه يې وکړه:
هغې و ويل:
لومړی به ستا مور او پلار راشي.
بيا به ټول شيان روښانه شي.
مسافر و پوښتل:
کومه ورځ؟
هغې و ويل:
د جمعې په ورځ،
په دې ورځ به زما پلار په کور کې وي.
مسافر و ويل:
سمه ده!
زه به مې خپل پلار او مور ته و وايم.
د جمعې په ورځ به زما مور او پلار، ستاسو کور ته ريباري راشي.
جلۍ په مسکا او په زړه کې خوشحاله شوه.
بيا يې سره خدای پاماني واخيسته او هر څوک خپل کور ته روان شول.
ورځې تېرې شوې او جمعه ورسېده.
مسافر او جلۍ په زړونوکې ډېر خوشحاله وو، سوچ يې کاوه چې دا هوکړه به ډېر ژر تر سره شي او دوی به پرته له کومې وېرې سره ليده کاته وکړي.
ماسپښين شو او مسافر خپلې مور څنګ ته نږدې او ويې ويل:
پلار مې په دې وخت کې څه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې و ویل:
د جمعې لمونځ ته تلی دی، او س به راشي.
په همدې وخت کې د هغه پلار کور ته دننه شو، مسافر خوشحاله شو او د پلار مخې ته لاړ.
لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې د هغه لاسونه مچو کړل.
پلار یې سلام ته وعلیکم او د هغه سره یې مچو کړ.
بیا یې مسافر ته و ویل:
کولای شو لاړ شو؟
هغه و ویل:
هو!
ولې نه!
بیا هغوی درې واړه له کوره و وتل:
سړک ته نږدی شوو، یوه ریکشا یې ودروله او په کې سپاره شوو.
ریکشا موخې ته ورسېده او هغوی د ریکشا نه پلې شو.
بیا مسافر و ویل:
زه به تا سو د هغې تر کوره لاربنونه وکړم بیا به زه بېرته راشم او د هغې غټې ونې لاندې به د تاسو انتظار وکړم.
هغوي و منه،
بیا هغوي د جلۍ کور خوا ته روان شوو.
مسافرد جلۍ کور له ورایه وښود او خپله یې بېرته ټاکلی ځای لوري ته روان شو.
هغوي کور ته نږدې شوو،
جلۍ هم په بالکن کې ولاړه او د ریباری انتظار یې کاوه.
هغوی دروازه وټکوله او جلۍ منده کړه، دروازه یې خلاصه کړه،
لومړی یې سلام ورکړ او بیا یې وپوښتل:
څوک او د چا سره مو کار دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی و ویل:
میلمانه یو، میلمانه مو په کار دي؟
هغې خپلې مور ته غږ کړ او ویې ویل:
موريې !
میلمانه دي.
مور يې دروازې ته راغله او هغوی ته يې د ناستې (سالون) کوټې ته لارښونه وکړه، هغوی کوټې ته ننوتل.
موريې و ویل:
پلار ته دې غږ کړه!
ته د شیدو چای جوړ کړه، کوم وخت چې ما و ویل، بیا هغه راوړه.
مور يې په کیسه پوه وه او جلۍ هغې ته کړې وه.
دوی په خبرو پیل کړ.
بیا يې جلۍ په هکله د ریباری غوښتنه وکړه.
د جلۍ پلار د الک په هکله څېړنی پیل کړي، له خبرو نه روښانه شوه چې هلک د افغانستان او دلته مهاجر دی.
هغه د مهاجرو په یوه کمپ کې ورځې او شپې تېروي.
په همدی وخت کې جلۍ د اوسیدو(سالون) کوټې ته نږدې او تر دروازې شا ودرېده، تر څو د خپل پلار خبرې واوری چې د هغې په هکله څه پرېکړه کوي.
خبرې خورا تودې وې.
مګر د جلۍ د پلار زړه نه و، په پایله کې يې پرېکړه وکړه چې هغوی ته د نه منلوځواب ورکړي.
د جلۍ مور ډېر کوښښ کاوه چې دا ریباري بلې ورځې ته پرېږدي تر څو د جلۍ او د هغې ماما ګانو سره مشوره وکړي.
مګر د جلۍ پلار د هغې خبره وا نه ورېده او هغوی ته يې د نه منلو ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې جلۍ په ژړا شوه او د دروازې نه لرې او خپلې کوټې ته روانه شوه.
د مسافر پلار، مور هم له ځایه پاڅېدل او ویې ویل:
که بیا بله ورځ راشو، ستاسو نظر څنګه دی؟
هغه و ویل :
زما یوه خبر او هغه هم پخه خبر ده.
مونږ او تاسو سره ډېر توپیر لرو، دا کار نه کېدونکی دی.
د مسافر پلار او مور ډېر خوابښیني شوو او د جلۍ د کوره و وتل:
هغوي د ونې خواته روان شوو، کومه چې مسافر ورته ښودلې وه، و نې ته نږدې شوو او مسافر د خپلې مور او پلار مخي ته ورغی او خوشحاله ښکارېده.
مسافر خپلې مور او پلار ته سلام ورکړ، ویې ویل:
څنګه شو؟
هغوی سلام ته وعلیکم و وایه او ویې ویل:
کار خو ونه شو.
د جلۍ پلار راضي نه دی، زیاته یې کړه چې هېڅ خبره نه مني او وایي:
سمه ده چې مونږ اوتاسو سره یو قام او پښتانه یو، خو دا کار ناشونی دی.
مسافر هم خورا خپه شو.
دوی ټول مخ پر کور روان شوو.
کورته ورسېدل او څپرې خوا ته لاړل.
هلته کیناستل.
د کور نوروغړو ترې پوښتنه وکړه:
خوشحاله راغلی او که خپه؟
د مسافر مور و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خورا خپه.
هغوي هم خپه شوو.
شپه تېره شوه.
سهار شو.
مسافر له کوره و وت او خپله پرونۍ کیسه يې ملګرى ته و کړه:
ملګرى يې هم، ډېر خپه شو.
بیا يې و ویل:
مه خپه کېږه!
خداى مهربانه دى!
جلۍ پر تا مینه ده.
ډېر سوچ مه کوه؛
مسافر و ویل:
زه له هغې سره خبرې کوم.
کېداى شي خپل پلار ته قناعت ور کړي.
ملګري يې و ویل:
دا سمه ده.
څو ورځې وروسته يې له جلۍ سره خبرې وکړي.
هغې وعده ورکړه چې ستونزه به د مور په ذریعه حل کړي.
مور يې د جلۍ د مینتوب کیسه د هغې پلار ته وکړه او ورته يې و ویل:
ما هم ورته ډېر نصیحت وکړ، مګر هغه يې نه مني او پر الک ولاړه او مینه ده.
د جلۍ پلار پرېکړه وکړه چې هغه پرې نه ږدى چې له کوره و وځي او د الک سره وویني.
پلار يې سوچ کاوه چې، کېدى شي جلۍ له الک سره افغانستان ته لاړه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به، ده او د ده کورنۍ ته ډېره ستونزمنه خبره وي.
ورځې تېرېدې او جلۍ نه شو کولای الک و ويني.
دواړو به په جلا جلا سوچونه کول او د حل لارې به يې کتلې.
مسافر به خواشينی ښکارېده او له چا سره به يې خبرې هم نه کولې.
د مسافر چوپتيا به د هغه مور او پلار زو راوه او په سوچ کې به يې ډوبه و.
د مسافر پلار يوه ورځ وختي ماجت ته لاړ، دوي کسان جومات ته راغلی وو. هغه خپل نفل لمونځ وکړ، نا ببره يې په زړه کې وګرځېد چې هغه موضوع د ملا سره شريکه کړی، ګوندې هغه ورته کومه لاره و مومي.

زړه، نا زړه ملا خوا ته نږدې شو او ورته يې و ويل:
کولای شم يوه شخصي موضوع در سره شريکه کړم؟
هغه و ويل:
هو!
و وايه!
هغه د مسافر د مينې او ريباری تګ کيسه ملا ته وکړه،
هغه و ويل:
ته سوچ مه کوه، که نصيب وي د حل لاره به پيدا شي.
ملا زياته کړه، ويې ويل:
په هغې کالونۍ کې د جومات امام زما ډېر نږدې ملګری دی، مونږ په يوې مدرسې کې سبق ويلی دی.
زه به لاړ شم او د هغه سره به مشوره وکړم.
بيا يې د جلۍ د کور پته واخيسته.
د مسافر پلار ډېر خوشحاله شو او کور ته لاړ.
مازيګر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا د کالونۍ په لور حرکت کړ.
يوه ګړی وروسته کالونۍ ته ورسيد او جومات خوا ته لاړ.
د مازيګر جمع نږدې وه، هغه هم جومات ته د ننه شو او د مازيګر لمونځ يې په جمعې سره ادا کړ.
خلک د جومات نه په وتو پيل کړ.
هغه هم ودريد تر څو خلک لږ او ځان ملا امام ته نږدې کړي.
ورو، ورو ملا امام خواته نږدې شو.
په دې وخت کې د امام ورته پام شو، هغه خواته يې منده کړه، خپل ملګری يې په غېږ کې ونيو، روغ بړ يې ورسره وکړ، بيا يی دېرې خوا ته بوته او چای يې ورته وغوښت.
دواړه پر کټ کيناستل او پر خبرو يې پيل کړ.
بيا له ملګري يې و پوښتل:
څرنګه دې خوا راغلئ؟
هغه و ويل:
لومړی، ستا د ليدو له پاره،
بيا يوه موضوع مې درسره شريکوله، کومه چې د ستاسو کالونۍ پورې اړه لري.
هغه و ويل:
مهرباني!
و وايه!
هغه و ويل:
زمونږ د سيمې الک او ستاسو د سيمې جلۍ سره مينه لري، جلۍ پر الک خورا مينه ده، لومړی هغه د الک په شپېلۍ وهلو او بيا وروسته د هغه د ليدو نه، پر هغه هم مينه شوې ده.
بيا جلۍ خواست وکړ تر څو الک هغوي کورته ريبار واستوی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الک خپل مور او پلار د هغې جلۍ کورته واستوو، مګر د جلۍ پلار ريباری و نه منله او ورته يې و ويل:
دا خبره ناشونې ده.
هغوی ډير خپه کورته راغلل او په اړه يې، نن دا کيسه ما ته وکړه.
ځکه نن تا څنګ ته راغلم، کېدای شي ته ورته کومه د حل لاره مونده کړې.
هغه و ويل:
سمه ده!
د کور پته يې لرې؟
هغه و ويل:
هو!
د هغې جلۍ د کور پته يې ور کړه.
هغه و ويل:
ملا صاحب !
زه هغه ښه پېژنم.
هغه د سيمې ستر پوليس دی، زه به ورسره خبرې وکړم، بيا به تاته احوال درکړم.
ماښام نږدې شو او ملا له خپل ملګري نه د تګ اجازه واخيسته او کمپ لوري ته روان شو.
څو ورځې تېرې شوې، د ملا ملګری کمپ جومات ته راغی اوخپل ملګری سره يې و کتل.
بيا يې ور ته و ويل:
ما د هغې د پلاره سره وکتل او ماته يې هم، د نه ځواب راکړ.
اوس يوازی يوه لاره شته،
هغه لاره د پښتنو په منځ کې د جرګې لار ده، کوم چې پښتانه ته د منلو وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځی چې د مسافر د پلار سره خبرې وکړو او یوه د جمعی ورځ وټاکو او د جلۍ پلار کور ته جرګه لاړ شو، ګوندې لاره اواره شي.
په همدې خبرو کې د مسافر پلار هم ورسید، ملا امام ورته بلنه ورکړه چې، نږدې کېنې.
هغه هم نږدی کیناست او په ګده سره یې فیصله و کړه، تر څو د جلۍ کور ته جرګه ولیږي.
په جرګه کې به څلور ملایان، څلور د کمپ سپین ږیري او د هلک پلار به وي.
دوی، وخت یې د جمعي ورځ و ټاکله.
د کالوني ملا امام ته یې وظیفه ورکړه تر څود جلۍ پلارسره د جرګې او وخت په هکله معلومات شریکه کړي.
د کالوني ملا امام خبره و منله او د وعدی سره سم د جلۍ پلار سره یې و لیدل او د جرګې د وخت او موضوع په هکله یې، هغه ته ټول معلومات ورکړل.
جمعه را ورسیده او د جرګې غړی تیار شوو او د کالوني په لور یې حرکت وکړ.
هغوی یوه ګړی وروسته یادې سیمې ته ورسېدل او د جلۍ د کور په لور یې ګړندي ګامونه واخیستل.
کور ته نږدی شوو.
د کچه ګړۍ ملا امام، نورو ته و ویل:
ورونو!
نن به دا موضوع په ښه ښان او د دواړو کورنیو په ګټه تمام کړو، تر څو چې پایلې ته نه یو رسېدلي، له کوره به نه وځوو.
ټولو دا خبره و منله.
وروسته ملا امام و ویل:
بسم الله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه و ټکوی.
د هلک پلار د مخه شو او دروازه يې وټکوله.
د جلۍ پلار دروازه خلاصه کړه او ميلمنو ته يې ښه راغلاست و وايه.
بيا يې له ټولو سره روغبړ و کړ او هغوی ته يې د ناستې (سالون) کوټې ته بلنه ورکړه.
د جلۍ پلار د شيدو چای فرمايښت ورکړ.
د جرګې غړو په خبرو پيل کړ او ويې ويل:
مونږ ټول يو قام اوپښتانه يو، اړينه نه ده چې يو تر بله ځان پورته وګڼو، ښه خبره به داوي چې نن يوې ښې پایلې ته ورسېږو.
خبری اوږدی او د شيدو چای ورسېد.
د کچه ګړی ملا امام و ويل:
مونږ تر څو چې پايلې ته ونه رسېږو، نه چای څښو او نه به له کوره وځوو.
بيا يې زياته کړه.
مونږ ټول د جلۍ د مينې په اساس راغلي يو که چېری دا کار ونه شي ، دا به ډېرې بدې پايلې و لري.
د جلۍ پلار په سوچ کې ډوب شو، په ياد يې راغی چې يوه شپه د هغې لور تصميم نيولی و چې ځان وژنه وکړي.
بيا د جلۍ پلار و ويل:
دومر ه چې تاسو ښه خلک ياست او جرګه مو را غوښتې ده د پښتنو د جرګې په اساس تاسو خبره په يوه شرط منم.
بيا د کالوني ملا امام غږ کړ:
و وايه کوم شرط؟
هغه و ويل:
که چېری تاسو له ما سره موافقه کوي، هغه دا چې، الک به له واده وروسته همدلته پاتې کيږي، زه د جرګې سره موافقه کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسافر پلار و ويل:
دا به د مونږ له پاره ډېر سخت کار وي، ښه به وي چې د الک سره مشوره وشي.
ټولو و منله او ويې ويل:
دا ښه کار دی.
بيا د جلۍ پلار و ويل:
اوس د چای په څښلو پيل کړئ.
خبره لنډه او پای ته نږدې شوه.
هغوی چای و څښو او خوشحاله شوو.
بيا دې کچه ګړی ملا امام و ويل:
اوس به څه کوو؟
د جلۍ پلار و ويل:
تا سو د مسافر سره خبرې و کړئ، مونږ به د کوژدې دسمال او پتاسې تياری کړو.
بيا د جرګې را تګ ته اړتيا نه شته، څو کسه نارينه او ښځينه به راشي، مونږ به ورته دسمال او پتاسې ورکړو او خبره به خلاصه کړو.
بيا يې د ملا امام نه و غوښتل چې يوه د خير دعا و کړي.
هغه دعا و کړه، د کوره څخه و وتل، ټول خوشحاله شول او د الک پلار ته يې مبارکي و ويله، هر څوک خپلو کورنو خوا ته روان شوو.
د الک پلار کور ته لاړ، څپرې لاندې کيناست، د الک مور، خويندې، ورونه هم و رسېدل، او له هغه يې و پوښتل:
جرګه څنګه شوه؟
هغه و ويل:
جرګه مو و ګټله.
د ملايانو کور دې اباد وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د الک کورنۍ ډېره خوشحاله شوه او ویې ویل:
کومه ستونزه خو به نه وي پاتې شوې؟
هغه و ویل:
نه!
یوه شرط پاتې شو،
د الک مور و ویل:
بیا کوم شرط؟
مونږ کولی شو چې تر سره یې کړو؟
هغه و ویل:
هو!
دا شرط د مسافره پورې، اړه لري.
که هغه وغواړي، خبره خلاصه ده.
بیا هغې و ویل:
و دې نه ویل؛
کوم شرط؟
هغه زیاته کړه او و یې ویل:
د جلۍ پلار شرط کېښود، که چېرې الک د واده نه وروسته زمونږ په کور کې پاتې کېږي، مونږ یې منو.
مور یې و ویل:
دا دې لا بله خوشحالي!
مونږ په څه خواریو هغه لوی کړی دی، بیا به یې هغوی ته سپارو؟
پلار یې و ویل:
بس!
ژوند همداسې دی.
خدای دې مونږ په خپل امان کې و ساتي،
څه چې د خدای رضا وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د الک پلار و پوښتل:
مسافر چېرې دی؟
موریې و ویل:
هغه د باندې دی.
اوس به راشي.
دوی په خبرو بوخت وو چې مسافر کور ته د ننه شو.
هغه پلار ته نږدې شو او سلام یې وا چوه.
پلار یې علیکم و ویل،
بیا یې و ویل:
راځه لږ نږدې کېنه او هغه نږدې شو.
هغه ور ته و ویل:
د جلۍ پلار یو شرط لري.
مسافر و ویل:
کوم شرط؟
هغه و ویل:
وروسته له واده ځخه، د خسر کور کې اوسېدل.
مسافر و ویل:
زه یې نه منم.
زه نه غواړم چې د خپل مور، پلار، خویندو او ورونو نه جلا، ژوند و کړم.
مسافر د دې خبرو په اورېدو سره ډېر خواشینی او له کوره و وت.
د خپل ملګري خواته روان شو، له هغه سره یې و کتل، ټولې تېرې شوې خبرې یې ورته وکړې.
بیا ملګری یې و ویل:
ته د جلۍ سره خبره وکړه، ګوندې کومه لاره ورته پیدا کړي.
هغه و منله او ماښام کور ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور ته یې و ویل:
لومړی غواړم چې د جلۍ سره خبری و کړم، و ګورم چې هغه څه وایي؟
مور یې و ویل:
سمه ده!
څرنګه چې د تا خوښه وي.
یوه ورځ وروسته مسافر د جلۍ سره و کتل، او هغې ته یې د پلار شرط و وایه.
هغه موسکۍ شوه او ویې ویل:
ته زما د پلار خبره ومنه!
وروسته به مونږ جلا ژوند وکړو.
مسافر و ویل:
ستا پلار نه غواړی چې مونږ جلا ژوند وکړو.
هغې و ویل:
هو!
وروسته به ټول کارونه سم شي.
اوس له پاره د هغه خبره و منه!
زه د ستا سره ولاړه یم.
مسافر خوشحاله شو، د هغې نه یې خدای پاماني واخیسته او کور ته روان شو.
د شپې ډوډۍ نه وروسته، هغه د جلۍ سره د لیدو او د هغې زیرکتیا خبره د خپلې کورنۍ سره، شریکه کړه.
هغوی و ویل:
څه چي د ستا او جلۍ په خیر وي، مونږ به یې وکړو.
یوه ورځ وروسته د الک پلار د ملا امام خواته لاړ او هغه ته د مسافر د پرېکړې خبر ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه و ويل:
څه چې د خدای رضا وي.
د جمعې په ماسپښين، هغوي څو ښځينه او نارينه تيار او د جلۍ کور ته يې ريبارې ته واستول.
دا ځل د الک مور د شرط موافقه يې، جلۍ مورته و ويله، هغه هم ډېره خوشحاله شوه.
بيا نارينو په خپل منځوکې خبرې اترې وکړې.
يوه ګړۍ وروسته د جلۍ مور د هغې د پلار په اشاره د پتاسو دسمال راوړ او د هغوی په مخ کې يې کېښنود.
هغوی هم يوه انداز پيسې د افغاني رواج سره سم په مجمه کې کېښنودې؛
چاي يې و څښو اوروسته د پتاسو دسمال يې واخيست او خورا خوشحالۍ سره د جلۍ د کوره و وتل.
دواړو خواو ته خوشحالي پيل شوه، جلۍ او الک هم کولای شو چې په خپل مينځو کې بې له وېرې سره وګوري.
هغوی کوژده او بيايې واده وکړ.
الک د جلۍ په کور کې خپل نوی ژوند پيل کړ، مګر هره ورځ به په سختۍ سره تېرېده؛
هغه لومړی له هيواده جلا شو.
بې کوره په کمپ کې اوسېده، بيا د کورنۍ نه هم جلا شو.
څه موده تېره شوه او جلۍ مسافر ته و ويل:
زما زړه ډير په تنګ دی.
ښه به وي چې د تاسو کورته، لاړ شو.
الک و ويل:
سمه ده!
ته مور ته دې و وايه چې سبا مونږ د مسافر کورته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغی د خپلۍ مورې نه اجازه واخیسته او د مسافر کورته لاړل.
هغوی ټوله ورځ التـه تېره کړه او ماښام کورته ستانه شوو.
داسې به کله، ناکله د الک او جلۍ خپلو او ځپلوانو کورونو ته میلمستیا ته تلل.
ځومیاشتې تېرې شوې.
په حالاتو کې بدلون راغی.
افغان مهاجر په ستنېدو پیل کړ، د الک کورنۍ هم هیواد ته ستنه شوه.
الک خپه ښکارېده.
هیڅ موسکا یې په شونډو کې نه ښکارېده.
یوه ورځ جلۍ د مسافر نه پوښتنه وکړه:
ولې ډېر خپه ښکارې؟
هغه و ویل:
د هیواده جلا بیا د خسر کوره کې ژوند، د بندي په څېر دی.
جلۍ و ویل:
ته مه خپه کېږه!
زه هم په خپله ژمنه ولاړه یم، وخت به و رسېږي او مونږ به جلا ژوند پیل کړو.
هغه و ویل:
دا امکان نه لري.
زه خو کار اوبار نه لرم.
او په هیواد کې ویجاړ شوی کور لرم،
د کور جوړلو ته پیسې په کار دي چې مونږ یې نه لرو.
هغې و ویل:
خدای مهربانه دی.
هر څه به سم شي.
څه وخت وروسته جلۍ مسافر ته و ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو کلې څنګه دی، څوک په کې اوسیږي؟
هغه و ویل:
شاوخوایې شین دی، څه کوټې په کې شته او لږ، لږ ویجاړې شوي دي.
باید جوړې شي.
هغې و ویل:
کېدای شي چې یوځل لاړ شو او د نږدې یې وګورو؟
هغه په خندا شو او ویې ویل:
څنګه دې د افغانستان شوق وکړ؟
هغې و ویل:
هیڅ !
یو چکر به و وهو او ستا هیواد به هم وګورو.
هغه و ویل:
سمه ده!
د مور اوپلار نه دې اجازه واخله.
هغې د خپل پلار او مور نه د دوو شرطونو سره اجازه واخیسته.

- ډیر به احتیاط کوي چې له ماینونو نه به ځان ساتي.
- دوی شپو نه به ډېر و خت نه تېروي.

مسافر ومنله او خوشحاله شو.
یوه ورځ پلاریې خپلې لور ته و ویل:
هر وخت چې تاسو وغوښتل افغانستان ته لاړ شئ، ما ته و وایه چې د تاسو له پاره د موټر بند او بست و کړم.
هغې و ویل:
سمه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شپې يې مسافر ته و ويل:
کېدای شي مونږ سبا وختي، تاسو هيواد ته لاړ شو.
هغه و ويل:
سمه ده!
کاشکې دې وختي ويلي وای چې، يو موټر مو تر تورخمه (طورخمه) پورې نيولی وای.
هغې و ويل:
پلار مې د موټر بندو بست کړی دی.
هغه ګونځاخې، مټيان هم راوړي دي، چې دستاسو هيواد په ګاونډيانو يې و وېشو.
هغی نورسوغات هم راټول کړي و.
سهار شو او موټر و رسېد.
دروازه وټکول شوه، مسافر دروازې ته لاړ، دروازه يې خلاصه کړه او ويې پوښتل:
څوک دې په کار دی؟
هغه و ويل:
زه ډرېور يم!
غواړم تاسو تر تورخمه و رسوم.
مسافر و ويل سمه ده!
اوس به مونږ کالي واخلو.
چلونکی و ويل:
کالي به تر دروازي راوړې، بيا به يې زه په موټر کې ځاي پر ځای کړم.
جلۍ به مسافر ته کالی ښودل او هغه به ډرېور ته ور کول.
کالي او سوغات خورا ډېر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا هغوی د جلۍ د مور او د کورنۍ نورو غړو نه خدای پاماني واخيسته او موټر کې کېناستل، موټر حرکت وکړ.
د جلۍ مور هم يوه کوزه اوبه يې د هغوی پسې وشيندې.

په لاره کې جلۍ هری خوا ته کتل، څومره چي د تورخم لوری ته نږدې کېدل، هغومره وروسته پاتی، په سترګو ليدل کېده.
يوه ګړی وروسته هغوی تورخم ته ورسېدل او موټر يې د افغانستان د موټرو هډې خوا ته ودراوه او له موټره کوز شو.
مسافر و ويل:
ته کينه زه به يو موټر دربست کړم.
هغه و ويل:
نه!
د تاسو له پاره ماته پيسې راکړ شوي دي.
يو مينټ !
زه ژر راځم.
هغه يو موټر ته نږدې شو او هغه ته يې و ويل:
دا ځوانه کورنۍ به تر خپل پلارني کور پوري رسوې، کوم وخت چې بېرته راغلې، خپلې پيسې به دې له دې ستېشن نه تر لاسه کوې.
هغه و ويل:
سمه ده!
زه به موټر د تېلو ډک کړم او بيا وروسته به تاسوځنګ ته راشم.
هغه لاړ، موټر يې له تېلو ډک کړ او بېرته ستون شو.
دريور ټول کالي په ټاکل شوي موټر کې کېښودل او د موټر ډرېور ته يې څه پيسې هم و رکړې.
هغوی هم موټرته د ننه شوو، موټر حرکت وکړ.
هغوی د تورخم د ليکې وا وښتل او د افغانستان خاورې ته د ننه شوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې هرې خوا کنډوالۍ ويجاړ کورونه، دېوالونه، کلا ګانې ليدل کېدې.
سړکونه هم کندې، کندې ول.
څه وخت وروسته موټرد جلال آباد ښارته و رسېد.
ډرېور له مسافر نه پوښتنه وکړه:
اوس کومې خوا ځو؟
هغه و ويل:
لږ لاره و وهه، زه به تاته د خپلې ولسوالۍ لاره و ښيم.
بيا وروسته هغوی ټاکلي ځای ته ورسېدل، مسافر ورته و ويل:
دغی خوا ته حرکت وکړه!
چلونکی هم هغې خواته حرکت وکړ او يوه ګړۍ وروسته هغوی د مسافر کلي ته و رسېدل.
موټر کلي ته ورسېد او ماشومانو له هرې خوا منډې وهلې.
هغوی هم له موټره کته شوو،
د مسافر مور، پلار، ورونه او خويندې يې هم و رسېدې، هغوی ته يې ستړي مه شې، و وايه.
هغوی کالي او سوغاتونه له موټره کته او کلا ته يې د ننه کړل.
بيا مسافر چلونکي ته و يل:
راځه چې بلې کلا ته لاړ شو او موټر هلته ودرو، شپه به دلته وکړئ، سهار وختي به بېرته ستون شې.
هغه و ويل:
نه!
مننه کوم.
دا چې په خير و رسېدو، د خدای شکر دی.
بيا چلونکي د مسافر سره خدای پامانی وکړه او روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی کور ته د ننه شوو او د ویجاړو کوټو تر خوا کیناستل، مور یې هغوی ته تود چای راوړ او هغو هم خپل سوغاتونه او پټاسې خوا ته کېښودل.
خپل او خپلوان چې به یې خبرېدل، د ناوې لیدو ته راتلل، هغوی به پېسې(رونماګي) ورکولې او دوی به ورته سوغاتونه او پټاسې.
هرې خوا به میلمانه کېدل، دوې ورځې په چټکۍ سره تېرې شوې،
مسافر خپلې ښځې ته و ویل:
سبا به بېرته ستاسو کور ته لاړ شو.
هغې و ویل:
کوم کورته؟
مسافر و ویل:
کالوني ته،
هغې و ویل:
نوره هغه ځای ته، نه ځم.
دا مې کور دی، غواړم دلته ژوند و کړم.
مسافر و ویل:
دلته برېښنا نشته، ښار لرې دی.
هغې و ویل:
کومه ستونزه نشته.
بیا هغه و ویل:
ستا پلار او مور به دې په غوسه شي، او کېدای شی دلته را شي.
هغې و ویل:
زه لیک، لیکم او ته به یې هغوی ته یوسې.
ما مې مور ته ویلي دي.
هغه به زما پلار ته قناعت ور کړی.
مسافر ومنله او هغې ته یې کاغذ او قلم ور کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ليک و ليکه او مسافر ته يې ورکړ، ويې ويل:
دا ده!
ليک واخله او سبا وختي حرکت وکړه!
کوم وخت چې زمونږ کور ته و رسېدې، ليک به مور ته مې ور کوې.
سهار شو!
مسافر حرکت وکړ، ماسپښين د خپلې خوابنې کورته و رسېد، وروسته له ستړي مه شي نه، خوابنې ته يې ليک و رکړ، او هغه پوه شوه چې لور يې ډېره په خبره کلکه ولاړه ده.
شپه يې وکړه، خسر يې نوکري و.
سهار شو!
مسافر خپلې خوابنې ته و ويل:
زه ځم، ته به زما خسر ته قناعت ورکړې.
زما خوښي د تاسو د لور خوښي ده، چېرته چې هغه خوشحاله وي، زه هم خوشحاله يم.
بيا خوابنې يې و ويل:
لومړی چای و څښه بيا لاړ شه.
هغه چاي و څښه.
د ټولې کورنۍ نه يې خدای پاماني واخيسته او دروازی خواته روان شو.
خوابنې يې و ويل:
زه به خپل مېړه ته قناعت ورکړم.
تا سو خپل ژوند کوئ.
تاسو خوشحالي، زمونږ خوشحالي ده،
ته به د هغې خيال ساتې، هغه ډېره نازولې ده او کله نا کله به يې دلته راولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسافر و ويل:
سمه ده!
مسافر د کوره و وت.
لومړی تورخم، بيا جلال آباد ښار او وروسته خپل کلي ته ور سېد.
هغوی د مينې ډک او نوی ژوند پيل کړ.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معماری افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری
(بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلایي
(برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
٤. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
٥. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
٦. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معماری اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معماری شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه/ دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱٤. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱٥. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱٦. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲٤. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲٥. چېر ته چې قانون نه شته (ګډوډي د افغانستان په معمارۍ کې)
۲٦. مډرنه جوما تونه ,, پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکې - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
(تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی تخنیک کابل)
۳٤. ۴۰- چهل
۳٥. مجنون او ګلچین (ناول به زبان پښتو)
۳٦. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد اول)

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۹. برف ها آب میشود
٤٠. رسم و تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
٤١. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
٤٢. بوډا ښکاري (ناول به زبان پښتو)
٤٣. د اسلامی معمارۍ پیل
٤٤. نامنوني ژوي
٤٥. حیوانات شوخ
٤٦. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد دوم)
٤٧. د شپیلۍ مینه(مه ینه) په کچه ګړی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کار لاندې کتابونو لېست

١. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم (جلد سوم)
٢. په اسلامي نظام کې ودانيز پرمختګ
٣. د ژرند ګړي ماما مینه
٤. حشمت خان د کلا معماري
٥. د افغان هلک او آذري جلۍ مینه
٦. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
٧. لیونی لېوه
٨. بې زده کړې پوی
٩. شپنه ادې
١٠. کوشنۍ سوداګره
١١. سپین کارغه
١٢. سور تنور
١٣. خړه بیزو
١٤. بندي مرغه
١٥. توده برستن
١٦. د ژوند پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امکان او وخت په صورت کې

١. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
٢. تاریخ معماری افغانستان
٣. حویلی های آسمان خراش
٤. ارتباط گذ شته، حال و آینده در معماری
٥. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
٦. شیطان چراغ
٧. خاطره ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

Lover Of Flute in Kacha Gale

Written by:
Architect PHD
Hashmatullah Atmar
April /May/2024

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library